

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce: **P. K.**, bytem X, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. prosince 2013, č.j. 30357/13/5000-14301-704561, **t a k t o :**

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádná z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 3. prosince 2013, č.j. 30357/13/5000-14301-704561, žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 5. 2013 č.j. 641699/13/2703-24803-607249, č.j. 641700/13/2703-24803-607249, č.j. 641701/13/2703-24803-607249, č.j. 641702/13/2703-24803-607249, č.j. 641703/13/2703-24803-607249, č.j. 641704/13/2703-24803-607249, č.j. 641705/13/2703-24803-607249, č.j. 641706/13/2703-24803-607249, č.j. 641707/13/2703-24803-607249, č.j. 641708/13/2703-24803-607249, č.j. 641709/13/2703-24803-607249, č.j. 641710/13/2703-24803-607249, č.j. 641711/13/2703-24803-607249, č.j. 641712/13/2703-24803-607249, č.j. 641713/13/2703-24803-607249 a č.j. 641714/13/2703-24803-607249 a odvoláním napadená rozhodnutí potvrdil.

V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že správce daně na základě kontrol a vytýkacích řízení žalobci doměřil nebo vyměřil v roce 2008 a 2010 za zdaňovací období let 2005, 2006 a 2007 daň z přidané hodnoty včetně penále v celkové výši 1.796.038 Kč. Protože žalobce tuto částku neuhradil, byly na tento nedoplatek použity žalobcem provedené úhrady daňových povinností za zdaňovací období září až prosinec 2009, leden až září 2010, prosinec 2010 a březen až červen 2011. Daňové povinnosti za tato zdaňovací období tak zůstaly ke dni jejich splatnosti neuhrzeny. Žalobci proto vznikl z důvodů prodlení s úhradou splatné daně úrok z prodlení. Vyrozumění o výši úroku, který činí za uvedená zdaňovací období celkem 163.280 Kč, napadl žalobce odvoláním.

Dále žalovaný přiblížil právní základ případu. Konstatoval, že úrok je peněžitou sankcí za prodlení s úhradou splatné daně, datem splatností pak je den ve kterém nejpozději musí být platební povinnost splněna. Daň z přidané hodnoty je dle ust. § 110 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty v platném znění (dále jen „zákon o DPH“) splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání, tj. do 25 dnů po skončení zdaňovacího období, při doměření daně se výše úroků odvíjí od původního data splatnosti. Úrok z prodlení vzniká ze zákona, o jeho předpisu správce daně daňový subjekt vyrozumí až platebním výměrem, který má deklaratorní charakter a je proti němu přípustné odvolání.

Žalovaný upozornil na skutečnost, že 1.1.2011 vstoupil v platnost zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád v platném znění (dále jen „daňový řád“), který v ust. § 264 odst. 14 stanoví, že pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, uplatní se úrok z prodlení podle dosavadních předpisů, tedy dle zákona č. 337/1992 Sb., zákon o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „zákon o správě daní“). Připomněl, že předmětem odvolání byly platební výměry vtažující se k daňové povinnosti za září až prosinec 2009, leden až září 2010, jejichž splatnost nastala za účinnosti zákona o správě daní a za zdaňovací období prosinec 2010, březen a červen 2011, jejichž splatnost nastala až za účinnosti daňového řádu. Citoval ust. § 63 zákona o správě daní ve znění platném do 31.12.2010. Pořadí v jakém byly dle žalovaného za účinnosti zákona o správě daní na jednotlivých osobních účtech uhrazovány splatné daňové povinnosti a nedoplatky určoval § 59 citovaného zákona a správce daně byl bezvýhradně povinen se jím řídit. V daňovém řádu platném od 1.1.2011 zůstává sankce za pozdní úhradu daňové povinnosti stejná, nadále se nazývá úrok a je řešena v ust. § 252 daňového řádu, které žalovaný taktéž citoval. Dále pak uvedl, že § 152 daňového řádu řeší, jakým způsobem a v jakém pořadí jsou na jednotlivých osobních daňových účtech uhrazovány splatné daňové povinnosti a nedoplatky.

V další části odůvodnění svého rozhodnutí nadepsané „aplikace právního rámce na zjištěný skutkový stav“ žalovaný uvedl, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce požádal dne 16.1.2013 správce daně o poskytnutí přehledu platebních výměrů vydaných na základě daňových kontrol a vytýkacích řízení a dále pak o přehled jeho plateb na úhradu nedoplatků. Správce daně mu vyhověl (viz písemnost čj. 74992/13/2703-24803-605221 ze dne 7.2.2013). Ze zpracovaných přehledů vyplývá, že na základě daňové kontroly a vytýkacích řízení měl žalobce uhradit celkem 1.796.038 Kč, a z řádných daňových povinností od 1.1.2008 do 30.6.2012 představovala částka k uhrazení 400.755 Kč, což je dle žalovaného rozdíl mezi daňovými povinnostmi a nadměrnými odpočty (500.727 Kč – 99.972 Kč). Platby uhrazené žalobcem na částky z dodatečných platebních výměrů a z platebních výměrů vystavených po ukončení daňové kontroly a vytýkacích řízení a na úhradu řádných daňových povinností za dobu od 1.1.2008 činily 1.833.669 Kč. Z uvedených součtů pak je dle žalovaného zřejmé, že platbami byly uhrazeny daňové povinnosti a penále na základě daňových kontrol a vytýkacích řízení. Z důvodu prodlení s úhradou řádných daňových

povinností pak žalobci vznikl úrok z prodlení, který mu byl sdělen shora citovanými platebními výměry.

Žalovaný se dále zabýval odvolací námitkou poukazující na skutečnost, že penále sleduje osud daně a nedoplatek na dani nelze vybrat ani vymáhat po uplynutí šesti let od splatnosti daně. Neshledal ji důvodnou a konstatoval, že k uplynutí lhůty (správně pětileté) dosud nedošlo.

K druhé odvolací námitce uvedl, že v souladu s ust. § 164 odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt povinen uvést, na kterou daň je platba určena. V § 152 daňového řádu (a stejně i v § 59 zákona o správě daní platného do 31.12.2010) je určeno pořadí úhrady daňových povinností uvnitř jednoho osobního daňového účtu. Dle žalovaného tak zákon přesně stanoví, v jakém pořadí budou jednotlivé daňové povinnosti evidované na debetní straně osobního daňového účtu hrazeny. Protože je pořadí stanoveno zákonem, je vyloučeno, aby daňový subjekt ovlivnil, kterou konkrétní daňovou povinnost na daném osobním účtu hodlá uhradit.

Konečně žalovaný v závěru svého rozhodnutí zdůraznil, že z přehledu vypracovaného správcem daně (čj. 74992/13/2703-24803-605221 ze dne 7.2.2013) je zřejmé, jak jednotlivé platby žalobce, směřované po skončení kontrol a vytýkacích řízení v roce 2008 a 2010 na daň z přidané hodnoty, byly v souladu s prioritou úhrad danou zákonem o správě daní (§ 59 odst. 5) a daňového řádu (§ 152 odst. 1) postupně použity na úhradu nedoplateků v souvislosti s doměřenou nebo vyměřenou daní z přidané hodnoty. Konkrétně pak z tohoto přehledu dle žalovaného vyplývá, že na úhradu daní doměřených nebo vyměřených v roce 2008 a 2010 a na penále byly mimo jiné použity i úhrady daňových příznání za zdaňovací období září až prosinec 2009, leden až září 2010, prosinec 2010, březen a červen 2011. Tyto daňové povinnosti zůstaly poté ke dnům jejich splatnosti neuhrazeny a z důvodu prodlení s úhradou těchto povinností došlo ze zákona (viz ust. § 63 zákona o správě daní a 252 daňového řádu) ke vzniku sankce v podobě úroku z prodlení.

Ve včas podané žalobě žalobce vyslovil s výrokem rozhodnutí a s jeho odůvodněním nesouhlas. Vycházel z ust. § 3, § 166 a § 252 odst. 1 daňového řádu. Z jazykového významu pojmu použitého ve shora uvedených ustanoveních je dle žalobce nesporné, že daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti, a nemůže být v prodlení, pokud vzniklou daňovou povinnost uhradil nejpozději v den splatnosti, tj. peněžní prostředky určené daňovým dlužníkem byly připsány ve prospěch čísla účtu správce daně, resp. převzaty úřední osobou.

Žalobce uznává, že správce daně je ve smyslu ust. § 152 daňového řádu oprávněn přijaté peněžní prostředky (poté, co jimi byla uhrazena řádně a včas daňová povinnost žalobce) použít na úhradu splatných daňových pohledávek, a to postupně dle skupin, jak jsou uvedeny pod body a) až d) citovaného ustanovení.

Podle žalobce je nesporné, že byla-li uhrazena řádně daňová povinnost v den její splatnosti, není daňový subjekt v prodlení a nevzniká mu povinnost hradit úrok z prodlení. Na tomto předpokladu nemůže nic změnit ani oprávnění správce daně postupovat dle ust. § 152 daňového řádu, neboť v daňovém řádu není uvedeno, že postupuje-li správce daně dle tohoto ustanovení, zaniká tímto postupem daňová povinnost evidovaná jako nedoplatek na dani a splatná daň, příslušenství daně, vymáhané nedoplatky na dani, vymáhané nedoplatky na příslušenství daně, ale pouze je správce daně ve své evidenci vede jako uhrazené.

Rovněž postup aplikovaný správcem daně, který rozhodl, že žalobce je v prodlení, ač prokazatelně uhradil splatnou daň nejpozději v den její splatnosti, neboť správce daně přijaté peněžní prostředky použil postupem dle § 152 daňového řádu, nemá v tomto zákoně oporu.

Žalobce dále poukázal na omezení uplatněné státní moci, které je výslovně určeno v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, které citoval. Nestanoví-li zákon, že dlužník je též v prodlení, pokud sice uhradil splatnou daň nejpozději v den její splatnosti, avšak správce daně přijaté peněžní prostředky použil postupem dle ust. § 152 daňového řádu, pak omezení uplatněné státní moci dané Listinou základních práv a svobod neumožňuje správci daně, aby rozhodl jinak. V tomto případě by se nemohlo jednat o uplatnění státní moci, ale o libovůli správce daně.

Žalobce se rovněž domnívá, že jeho názor nemá výstup pouze formální, ale je nutné zohlednit i jeho praktický význam. Jak zákon o správě daní v ust. § 63, tak daňový řád v ust. § 252 ponechává maximální délku uplatnění úroků z prodlení 5 roků. Pokud však správce daně v rozporu se zněním daňového řádu rozhodne, že k úhradě daňového nedoplatku použil dle ust. § 152 daňového řádu peněžní prostředky, kterými daňový subjekt uhradil splatnou daňovou povinnost nejpozději v den její splatnosti, uplatní státní moc v rozporu s Listinou základních práv a svobod a Ústavou České republiky, zatíží úrokem z prodlení i řádně splněnou daňovou povinnost, přičemž však nemusí být vyloučeno, že povinnost hradit úrok z prodlení u nedoplatků na dani, či vymáhaných nedoplatků na dani, zanikla uplynutím lhůty 5-ti roků.

I když žalobce opakovaně požádal správce daně, aby přepočtl úrok z prodlení tak, že nebude uplatňován úrok z prodlení u těch daňových povinností, které byly žalobcem uhrazeny na splatnou daň nejpozději v den její splatnosti, správce daně není schopen ani ochoten takové výzvě vyhovět. Svým nezákonným postupem způsobil žalobci škodu nejméně ve výši úroků z prodlení, které jsou vůči němu uplatněny v případech, kdy správce daně úrok z prodlení vypočetl u úhrad, kdy žalobce nebyl v prodlení, resp. v případech, kdy správce daně vymáhá úrok z prodlení po uplynutí lhůty 5-ti roků. Tímto postupem opět správce daně porušil právo žalobce garantované v čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný se dle žalobce nevypořádal s jeho námitkami, pouze s odkazem na daňový řád včetně jeho obsáhlé citace argumentuje, že nebyly shledány důvody pro zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí. Žalobce proto navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k novému rozhodnutí.

K podané žalobě se žalovaný vyjádřil v podání ze dne 16.5.2014. Uvedl, že určující spornou otázku mezi stranami a zásadní charakter dané věci je možné shrnout tak, že žalobce nesouhlasí s rozhodnutími prvostupňového správce daně (a následně i žalovaného, jež tato rozhodnutí potvrdil), který rozhodl o předepsání úroku z prodlení, ač žalobce uhradil daňovou povinnost řádně a včas. K této argumentaci žalovaný připomněl, že právě nepochopení základních principů zakotvených v citovaných zákonech je ve svém důsledku podstatou řešeného sporu. Žalobce předně odmítá postup aplikovaný správcem daně, který si vyložil tak, že správce daně rozhodl ex officio o tom, že daňový dlužník je v prodlení, ač ten prokazatelně uhradil splatnou daň nejpozději v den její splatnosti, neboť správce daně přijaté peněžní prostředky použil postupem dle § 152 daňového řádu. Žalobce tak nerozumí tomu, jak se mohl dostat do prodlení s platbou daně, o níž si myslí, že ji uhradil přede dnem její

splatnosti. K tomu je však dle žalovaného směrodatný právé výklad daňového řádu (pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti daňového řádu, byl uplatněn úrok z prodlení dle zákona o správě daní s obdobnými pravidly), resp. příslušných ustanovení, souvisejících s pořadím úhrady daně. Jak již bylo řečeno správcem daně, je to pouze zákon, který určuje prioritu úhrady platební povinnosti uvnitř jednoho osobního daňového účtu. Daňový subjekt v tomto ohledu disponuje pouze právem určit, na jaký osobní daňový účet, resp. na jaký druh daně svou platbu směřuje (§ 154 daňového řádu), nikoliv však již právem určit, kterou z daňových (platebních) povinností evidovanou na konkrétním osobním daňovém účtu hodlá finanční částkou, na tento účet poukazovanou, uhradit (§ 152 daňového řádu).

Pro tento případ je dle žalovaného ovšem naprosto zásadní, že platba provedená žalobcem resp. platba provedená v jeho prospěch na příslušný osobní daňový účet, může být přiřazena pouze k evidovaným daňovým povinnostem. K předpisu daně, resp. daňové povinnosti však může dojít nejdříve v den její splatnosti. Před posledním dnem lhůty stanovené pro zaplacení daně (tj. do dne splatnosti) může být daň přiznána (tvrzena) a zaplacená. Takováto platba však nemůže být do doby než nastane den splatnosti zaevidována, a tedy ani zapravena na úhradu daně, ke které směřuje. Stává se tedy prozatímním „přeplatkem“ se všemi důsledky s tím souvisejícími. Může proto dojít k použití tohoto „přeplatku“ na všechny ostatní nedoplatky na daném osobním daňovém účtu, na nedoplatky na jiných osobních daňových účtech či na nedoplatky u jiného správce daně dle pořadí stanoveného zákonem v § 152 daňového řádu. Z výše řečeného je dle žalovaného tedy naprosto evidentní, že správce daně postupoval zcela v souladu s výše uvedenými principy a zákonnými požadavky, neboť na úhradu doměřených či vyměřených daní a penále v roce 2008 a 2010 použil, mimo jiné, i úhrady daňových přiznání za zdaňovací období září-prosinec 2009, leden-září 2010, prosinec 2010, březen a červen 2011, a je tedy logické, že tyto daňové povinnosti pak zůstaly ke dni jejich splatnosti neuhrazeny. Došlo tedy k prodlení a tím i k zákonnému vydání platebních výměrů vyrozumívajících o předepsání úroku z prodlení.

Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že došlo k překročení maximální délky stanovené pro uplatnění úroku z prodlení. Stejně jako v napadeném rozhodnutí o odvolání je názoru, že předmětnými rozhodnutími ze dne 15.5.2013 byl sdělen úrok z prodlení vztahující se k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2009 až červen 2011. Je tedy zřejmé, že k uplynutí 5-ti leté lhůty pro sdělení tohoto úroku z prodlení dosud nedošlo. Žalobcovy požadavky na to, aby správce daně přepočítal úrok z prodlení tak, že nebude uplatňován u těch daňových povinností, které byly žalobcem uhrazeny na splatnou daň nejpozději v den její splatnosti, resp. úrok z prodlení po uplynutí lhůty 5-ti let, jsou tak ve světle výše uvedených a žalovaným plně respektovaných zákonných pravidel irelevantní. Ve své podstatě se tak jedná o požadavek na nezákonný postup, kterému žalovaný nemůže vyhovět.

Na základě výše uvedeného je dle žalovaného zcela zřejmé, že k tvrzenému porušení čl. 2 odst. 2 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst.3 Ústavy České republiky v tomto případě ze strany žalovaného nedošlo. Navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s.ř.s.”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobce

i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, obsahu žaloby i vyjádření žalovaného, žalobce nesouhlasí s postupem správních orgánů, které platby směřované na úhradou řádných daňových povinností použily na úhradu daňových nedoplatků podle pořadí priorit dle ustanovení § 59 odst. 5 zákona o správě daní a § 152 daňového řádu. V důsledku toho došlo k situaci, že na daňovou povinnost, na kterou žalobce platbu směřoval, nebyla tato platba použita a správce daně mu předepsal úrok z prodlení u daní, u kterých splnil daňovou povinnost včas a řádně. Skutkové okolnosti, jak je žalovaný popsal v napadeném rozhodnutí, žalobce nespороval a jsou i ve shodě s obsahem správního spisu.

Ze shora popsaného skutkového stavu vyplývá, že platby na běžné daňové povinnosti žalobce se zčásti uskutečnily za platnosti zákona o správě daní, tedy do 31.12.2010 a následně i za platnosti daňového řádu, tedy v době po 1.1.2011. Daňový řád v ust. § 264 odst. 14 stanovil, že *„Pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z prodlení podle dosavadních právních předpisů.“*

Ust. § 59 odst. 5 zákona o správě daní pak určuje, že *„úhrada daně se použije na úhradu daňových povinností v tomto pořadí*

- a) náklady řízení,*
- b) pokuty a penále,*
- c) zvýšení daně,*
- d) nejstarší nedoplatky na dani,*
- e) běžné platby daní,*
- f) úrok.“*

Daňový řád řeší pořadí, v jakém jsou na jednotlivých osobních účtech daňových subjektů uhrazovány splatné pohledávky v § 152 odst. 1 podle kterého *„Úhrada daně se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:*

- a) nedoplatky na dani a splatná daň,*
- b) nedoplatky na příslušenství daně,*
- c) vymáhané nedoplatky na dani,*
- d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.“*

Podle odst. 4 citovaného ustanovení se *„V jednotlivých skupinách podle odstavců 1 až 3 se úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti.“*

Popsaná problematika byla opakovaně řešena krajskými soudy i Nejvyšším správním soudem. Krajský soud vycházel zejména z jeho rozsudků 5 Afs 12/2013, 5 Afs 15/2013 a 5 Afs 16/2013 ze dne 23.8.2013, 7 Afs 162/2004 ze dne 23.3.2006 a 1 Afs 9/2009 ze dne 25.3.2009.

V rozsudku ze dne 23.8.2013, č.j. 5 Afs 12/2013, uvedl, že *„Postup správce daně, který po zjištění, že se na osobním účtu daňového dlužníka nacházejí i starší nedoplatky, použil platbu stěžovatele na jejich úhradu, byl totiž dle kasačního soudu zcela v souladu s dikcí zákona. Poukázat lze přitom i na to, že i z výše uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, na něhož odkazoval stěžovatel, výslovně vyplývá: „Prioritu úhrad daňových povinností*

z provedené platby v rámci konkrétní daně [...] určuje přímo zákon. Řečeno jinak, závazné pořadí úhrad daňových povinností (tj. daně - zálohy na daň, doplatku daně, apod. a jednotlivých příslušenství daně) daňového subjektu stanoví explicitně ust. § 59 odst. 5 DŘ, zcela bez ohledu na vůli jak daňového dlužníka, tak správce daně. Z předepsaného pořadí přitom nepřipouští žádnou výjimku. To znamená, že správce daně je bezvýhradně povinen z platby či plateb daňového dlužníka uhradit postupně jednotlivé daňové povinnosti v tom pořadí, jak je určené pod písm. a) až g) označeného ustanovení, pokud jsou některé z nich na osobním účtu daňového dlužníka evidovány. Ke stejným závěrům ostatně dospěla i judikatura zdejšího soudu, když kupř. z rozsudku ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 Afs 29/2011 - 248, vyplývá, že „správci daně v případě, je-li mu poukázána platba na daň [...], nepřisluší uvážít na kterou konkrétní daňovou povinnost je tato platba určena (byť by se i početně shodovala s konkrétním předpisem některé daňové povinnosti). Správce daně je totiž povinen postupovat a s přijatou platbou nakládat podle dikce ustanovení § 59 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků; opačný postup by byl nejen v rozporu s uvedeným ustanovením zákona o správě daní a poplatků (§ 59 odst. 5), ale i rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy.“

Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že v citované věci řešil Nejvyšší správní soud oprávněnost postupu správce daně, který vyměřil daňovému subjektu úrok z prodlení u daňové povinnosti, kterou daňový subjekt uhradil v zákonné lhůtě, správce daně ji však použil na úhradu staršího nedoplatku ve smyslu ust. § 59 zákona o správě daní. Proti platebním výměrům na úrok z prodlení se daňový subjekt bránil žalobou i kasační stížností. Na věc řešenou nyní na základě podané žaloby podané žalobcem lze použít závěry, které zaujal Nejvyšší správní soud k výkladu ust. § 59 zákona o správě daní soud v citovaném rozsudku ze dne 23.8.2013, č.j. 5 Afs 12/2013, ale lze tento rozsudek aplikovat i na případy kdy správce daně použil žalobcem provedené platby na úhradu starších splatných pohledávek dle § 152 daňového řádu.

Žalobce v žalobě dále namítal, že svým postupem mu správce daně způsobil škodu nejméně ve výši úroků z prodlení, které jsou vůči žalobci uplatněny v případech, kdy správce daně úrok z prodlení vypočetl u úhrad, kdy žalobce nebyl v prodlení, resp. v případech, kdy správce daně vymáhá úrok z prodlení po uplynutí lhůty 5-ti roků. Nijak blíže tuto námitku nezduvodnil. Ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že správce daně neporušil zákon, pokud v úvodu citovanými platebními výměry vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení úhrady za období září až prosinec 2009, leden až září a prosinec 2010 březen a červen 2011, když úhrady těchto daňových povinností použil na úhradu dříve splatných daňových pohledávek v souladu s ust. § 59 zákona o správě daní, případně § 152 daňového řádu.

Podle ust. § 63 odst 1 zákona o správě daní je „daňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Daňovému dlužníku vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení“ (odst. 2 citovaného ust.).

Daňový řád upravuje úrok z prodlení v § 252, v jehož odst. 1 je stanoveno, že „Daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Podle odst. 2 citovaného ust. „Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby

včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. Daňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.“

Z platebních výměrů na úrok z prodlení vydaných správcem daně dne 15.5.2013 krajský soud zjistil, že výpočet úroku z prodlení byl proveden z daňových povinností za období říjen a prosinec 2009, leden až září 2010, prosinec 2010 a březen až červen 2011 a předepsán ode dne splatnosti daně do 12.4.2012 a úrok z prodlení za září 2009 byl předepsán ode dne splatnosti daně do 11.11.2011. Z podaného plyne, že správce daně nepřekročil lhůtu k uplatnění úroku z prodlení danou v ust. § 63 zákona o správě daní a ust. § 252 daňového řádu.

Krajský soud dále s ohledem na určitou nejasnost uplatněné žalobní námitky poukazující na uplynutí lhůty k vymáhání úroku po uplynutí lhůty k jeho vymáhání se zabýval i otázkou, zda platby poukázané žalobcem na daňové povinnosti za období září až prosinec 2009, leden až září a prosinec 2010 březen a červen 2011 nebyly dle § 59 zákona o správě daní příp. § 152 daňového řádu převedeny na daňové nedoplatky po uplynutí lhůty k jejich vybrání a vymáhání.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu, zejména pak z písemnosti ze dne 7.2.2013, č.j. 74992/13/2703-24803-605221, vyhotovené a doručené žalobci na jeho žádost, vyplývá, že nejstaršími platebními výměry byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období I. až IV. čtvrtletí 2005, ta však byla plně uhrazena v roce 2009. Ve stejném roce byla doplacena daň z přidané hodnoty doměřená za I. až III. čtvrtletí 2006 a stejná daň doměřena za IV. čtvrtletí 2006 byla uhrazena v roce 2010. Penále za pozdní úhradu daňových povinností za roky 2005 a 2006 byla doplacena v roce 2008. Daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za rok 2007 včetně penále byly doplacený v roce 2010 a 2011.

Podle ust. § 70 zákona o správě daní „Právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.“ Podobně upravuje lhůtu pro vymáhání daňových nedoplatků i daňový řád, který v § 160 odst. 1 stanoví, že „Nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně. Jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně.“

Z obsahu shora citovaného přehledu platebních a dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty a platebních výměrů na úrok z prodlení s placením této daně je zřejmé, že zákonná lhůta k vybrání a vymáhání daňových nedoplatků nebyla překročena.

Krajský soud proto z důvodů výše uvedených žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud

ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. června 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu